

Arrest

nr. 83 298 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 1 maart 2009 aangetroffen in België.

Op 1 maart 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 december 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 9 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 24 september 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2009 en aangevuld op 02.12.2009 werd ingediend door :

B., M. (R.R.: 673000000183)

nationaliteit: Marokko

geboren te N. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. De advocaat van betrokkene beweert echter wel dat zijn cliënt in de veronderstelling zou zijn geweest dat hij een artikel 9 had ingediend en verwijst hiervoor naar het registratieformulier Antwaarps asiel Udep. Hieromtrent dienen wij duidelijk te stellen dat dit niet kan aanzien worden als een geloofwaardige poging daar het Antwaarps asiel Udep een zelforganisatie is, dus geen officiële instantie bevoegd voor het verkrijgen van een wettig verblijf. Ook de bewering dat betrokkene in de veronderstelling was dat hij door het invullen van dit registratieformulier een regularisatieaanvraag indiende lijkt ons totaal onwaarschijnlijk daar op dit registratieformulier expliciet gevraagd werd naar de stand van zaken van één of andere procedure. Betrokkene kruiste daarop aan dat hij een 9.3 heeft ingediend (dus in het verleden).

Het feit dat hem gevraagd werd naar een stand van zaken van één of andere procedure zou toch voor betrokkene een signaal moeten geweest zijn dat hij geen procedure lopende had en dat het invullen van het registratieformulier louter een registratie was bij de Union de la Défence des Sans-Papiers. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene kan zich tevens niet beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Verder mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1250 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkenen haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van ‘andere prangende humanitaire redenen’. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Ook de bewering dat betrokkene reeds lang in België zou verblijven en dat zijn illegaal statuut ervoor gezorgd zou hebben dat hij steeds in onzekerheid heeft geleefd en nog steeds leeft kan niet weerhouden worden. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor zijn jarenlange illegaal verblijf in België. Betrokkene diende zelf de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Belgische vreemdelingenwetgeving wat hij dus niet gedaan heeft.

Zijn illegaal statuut is dus aan zijn eigen houding te wijten.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene zou ingeburgerd en volledig geïntegreerd zijn, hij zou tevens één der landstalen spreken, hij zou de Nederlandse taal zeer goed beheersen, hij legt tevens een attest waaruit blijkt dat hij zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen, hij zou voorzien in zijn eigen levensonderhoud en hij zou werkbereid zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden met betrekking tot de voorwaarden van de vernietigde instructies. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en zich nooit schuldig zou hebben gemaakt aan enig strafbare daad; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot, de loutere bewering dat de familie van betrokkene eveneens in België zou verblijven kan niet weerhouden worden daar betrokkene op geen enkele wijze aantoont waarom dit een grond zou kunnen vormen voor een regularisatie. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij er een gezinsleven op nahoudt met de mensen van wie hij beweert familie te zijn. Bovendien toont betrokkene op geen enkele wijze de verwantschapsbanden met deze personen aan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)."

Deze beslissing wordt op 22 oktober 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en er wordt hem op dezelfde datum bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)."

Op 3 november 2010 vraagt verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing van 11 augustus 2010 te herzien.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 25 mei 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juli 2011 wordt de beslissing van 2 mei 2011 en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken. Inzake het beroep dat verzoeker heeft ingesteld tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 30 augustus 2011 nr. 65 880 de afstand vastgesteld.

2. Over de rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch artikel 35 noch artikel 36 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van een repliekmemorandum in

het raam van een schorsingsprocedure. Derhalve wordt de door verzoekende partij ingediende repliekmemorie om die reden uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de tweede bestreden beslissing, omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging in verzoekers illegale verblijfstoestand zou aanbrengen en omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 1 maart 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft tegen dit bevel geen beroep ingesteld zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het beroep is, in de mate waarin het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2011, onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3.2 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert een eerste, tweede, derde en vierde middel aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1 .Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf gebaseerd op het gezinsleven, zijn broers die verblijven wettig in België.

Ten onrechte stelt verweerster dat verzoeker de verwantschap niet heeft aangetoond met deze personen.

Verzoeker heeft kopij van de identiteitskaarten voorgelegd en de expliciete verklaring van zijn broers, zijn neven, en zijn schoonzus.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent deze aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden;

Dat bovendien verweerster ten onrechte onjuist heeft gemotiveerd dat verzoeker zich niet kan baseren op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009 omdat hij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008;

Verzoeker verwijst naar het registratieformulier van Antwarps asiel Udep waarbij hij meegedaan heeft aan de algemene actie tot regularisering van personen zonder papieren;

Verzoeker kruiste aan dat hij een regularisatieprocedure art 9 heeft ingediend zodat hij van de veronderstelling ging dat hij een actie tot machtiging tot verblijf had ondernomen;

Ten onrechte aanvaardt verweerster dit niet als een geloofwaardige poging tot wettig verblijf;

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

“TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 11/08/2010;

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009;

Dat verzoeker weldegelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008;

Dat verzoeker het registratieformulier heeft voorgebracht van Antwaarps Asiel Udep waaruit blijkt dat verzoeker in de veronderstelling was stappen te hebben ondernomen tot verblijf en dit een algemene actie en onderneming was op grootschallige basis om personen zonder papieren geregulariseerd te krijgen.

Bovendien was verzoeker van de veronderstelling dat hij reeds een artikel 9.3. had ingediend zodat verweerster ten onrechte onjuist hieruit concludeert dat verzoeker had moeten informeren achter zijn procedure.

Bovendien heeft verzoeker de verwantschap met zijn familie weldegelijk aangetoond zodat verweerster ten onrechte stelt dat hij dit niet aantoont;

De stukken die voorgebracht zijn, zijn officiële documenten, met name kopij van de identiteitskaarten van zijn broers en zijn overige familieleden;

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd werd;

Dat verzoeker opwerpt dat de opgeworpen motieven van weigeringsbeslissing ook volledig onjuist zijn;

Bovendien stelt verweerster ten onrechte dat verzoeker de verwantschap met zijn familieleden niet aantoont;

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd;

Dat immers verzoeker weldegelijk officiële stukken heeft voorgelegd van zijn broers en dat zij wettig verblijven in België;

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet alle aangehaalde bovenvermelde redenen;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat de arbeidsovereenkomst van verzoeker niet zou voldoen aan het minimumloon.

Verzoeker merkt vooreerst op dat de arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name van zodra hij geregulariseerd is pas kan tewerkgesteld worden;

Dat verzoeker bovendien opmerkt dat dit meebrengt dat de federale overheidsdienst voor migratie en werkgelegenheid de arbeidsovereenkomsten controleert en zelf de personen aanschrijft indien de arbeidsovereenkomst niet voldoet aan de voorwaarden van de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr.43 van 2 mei 1988 en verzoekt dat de arbeidsovereenkomst in regel wordt gesteld met deze wetgeving en dus een kans tot regularisatie van de arbeidsovereenkomst mogelijk maakt.

Verzoeker brengt hiervoor een schrijven voor van de Federale overheidsdienst werkgelegenheid in een andere zaak waarbij blijkt dat de Federale overheidsdienst werkgelegenheid deze mensen aanschrijft om hun arbeidsovereenkomst in regel te brengen met de voorliggende geldende wetgeving. Verweerster heeft ten onrechte gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt om zich te baseren op het criterium 2.8.B. daar verzoeker geen minimumloon meldt in zijn arbeidsovereenkomst.

Dit betreft louter een materiele vergissing vanwege de werkgever zodat de werkgever weldegelijk bereid is om verzoeker in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is en bereid is om uiteraard het minimumloon uit te betalen hetgeen trouwens evident is;

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een nieuw arbeidsovereenkomst;

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst de werkgevers in kennis stelt wanneer de arbeidsovereenkomst niet zou voldoen aan de collectieve arbeidsovereenkomst nr43 van 2.05.1988 en zij de werkgevers de gelegenheid heeft om deze in regel te stellen wanneer de arbeidsovereenkomsten niet zouden voldoen aan de voorwaarden;

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is om het minimumloon uit te betalen, hetgeen trouwens de evidentie zelf is;

Dat verzoeker volledigheidshalve ook het geactualiseerde arbeidsovereenkomst voorlegt;

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om de arbeidsovereenkomst in regel te stellen en dus een regularisatie van de materiele vergissing recht te zetten zoals de Federale Overheidsdienst voor Werkgelegenheid ook doet;

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;"

"4.DE MIDDEL: SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL:

De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op het criterium 2.8.B. aangezien zijn voorgelegde arbeidsovereenkomst niet zou voldoen aan het minimumloon;

Dat verzoeker opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem 15/12/2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatieherstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ;

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend, dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend;

Dat de staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet;

Dat echter verweerster dit niet voorziet voor personen die een arbeidsovereenkomst hebben voorgelegd die niet voldoet aan het minimumloon zodat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden;

Dat ook voor deze categorie van personen geen herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden;

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan;

Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat zijn arbeidsovereenkomst niet zou voldoen aan het minimumloon, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, een arbeidsovereenkomst overmaakt hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudig verzoek van verweerster had kunnen opgelost worden;

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat deze middel dan ook gegrond en ernstig is;

Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een poging tot wettig verblijf hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden;

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel;

Immers is verzoeker ter goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België(minimum 5jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend en zorgt voor een ongelijke behandeling;

Dat het laatste middel dan ook ernstig is en gegrond;"

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker in de toelichting van het eerste middel nalaat nader in te gaan op de nochtans opgeworpen schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij kan zij zich bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn

geschonden desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het eerste middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

De verwerende partij stelt voorts dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing, nu hij deze in het inleidend verzoekschrift weergeeft en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten onrechte stelt dat verzoeker de verwantschap niet heeft aangetoond met zijn vermeende broers en dat er niet zou zijn gemotiveerd omtrent de aangebrachte verklaringen en identiteitsdocumenten, merkt de verwerende partij op dat verzoeker in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet slechts heeft geponeerd dat zijn familie eveneens in België woont en verder heeft verwezen naar verklaringen van deze vermeende familieleden. Refererend aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, betoogt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht mocht besluiten dat verzoeker op geen enkele wijze de verwantschapsbanden met deze personen aantoonde. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker in de aanvraag om machtiging tot verblijf nergens gewag gemaakt van het feit dat hij de aanverwantschap wenste te bewijzen door deze verklaringen. Verzoekers loutere verwijzing naar de bij de aanvraag aangebrachte verklaringen van zijn broers, neven en schoonzus komt überhaupt zelfs niet in aanmerking als bewijs van verwantschap.

De verwerende partij vervolgt dat zelfs indien verzoekers kritiek terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven dit aangevochten onderdeel van de eerste bestreden beslissing voldoende ondersteunen. Volgens de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat de kritiek van verzoeker uitsluitend betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verantwoorden.

De verwerende partij stelt verder dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de in de criteria 2.8 A en 2.8 B van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 vooropgestelde voorwaarden. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht geoordeeld dat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract niet voldoet aan de voorwaarden van het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. Verzoeker heeft zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk gesteund op het criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 en wist aldus dat hij diende te voldoen aan de voorwaarden van een geldige arbeidsovereenkomst. De verwerende partij merkt op dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 en dat dit minimumloon voor voltijdse werknemers van 21 jaar momenteel wordt vastgelegd op 1387,49 euro. Volgens de verwerende partij heeft verzoeker een arbeidscontract voorgelegd waar het loon 1250 euro per maand bedraagt; dit kan bijgevolg niet in zijn voordeel worden weerhouden. Dat er een vergissing zou zijn gebeurd vanwege de werkgever bij het bepalen van het loon, wordt door verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en doet niets ter zake.

Voorzover verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de verwerende partij erop dat de instructie van 19 juli 2009 geen bron van recht uitmaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Volgens de verwerende partij besliste de gemachtigde, na gedegen onderzoek en gelet op de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, terecht verzoekers aanvraag te verwerpen. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

In zoverre verzoeker ten slotte de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, laat de verwerende partij gelden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Volgens de verwerende partij brengt verzoeker geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen

dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3.1 In de mate waarin verzoeker vooreerst de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet, laat hij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de eerste bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker zet de wijze niet uiteen waarop de door hem ingeroepen bepaling door de eerste bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

4.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste, tweede, derde en vierde middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.3 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker verwijst tevens naar deze arresten.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het eerste, tweede, derde en vierde middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van de criteria 2.8 A en 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan de criteria 2.8 A en 2.8 B.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

4.3.4 In zoverre verzoeker ten slotte een schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, laat de Raad gelden dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe verbonden heeft bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt ten overvloede op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In voorliggend geval brengt verzoeker geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

De omstandigheid dat de advocaat van verzoeker zich ter zitting aansluit bij de arresten van de Raad van State nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011, doet hieraan geen afbreuk omdat de Raad van State reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie problematisch is, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoeker *in casu* nagelaten heeft te doen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET